

Sygn. akt VII U 293/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Błażejowska

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2018 r. w Bydgoszczy na posiedzeniu niejawnym

sprawy W. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania W. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 2 marca 2018 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu prawo do zasiłku chorobowego za okres od 21 lutego 2018r. do 5 marca 2018r.

SSR Katarzyna Błażejowska

Decyzją z dnia 2 marca 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa odmówił ubezpieczonemu W. C. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 21 lutego 2018r. do 5 marca 2018r. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że tytuł ubezpieczenia chorobowego W. C. ustał w dniu 31 grudnia 2017r., a od 22 października 1991 r. odwołujący ma ustalone prawo do emerytury. W związku z powyższym nie ma prawa do zasiłku chorobowego. Organ rentowy wskazał również, iż wcześniejsza decyzja z 06.02.2018r. została mieniona i przyznano nieprawomocnie wyrokiem w sprawie VIIU 247.17 prawo do zasiłku chorobowego za okres od 10 stycznia 2018r. do 20 lutego 2018r.

Ubezpieczony W. C. złożył odwołanie do decyzji. Odwołujący podniósł, że prawo do emerytury wojskowej nie jest przesłanką wykluczającą prawo do otrzymania zasiłku chorobowego.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania. Podtrzymał argumenty przedstawione w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 31 grudnia 2017r. ustał tytuł ubezpieczenia chorobowego W. C.

okoliczność bezsporna

Od dnia 10 stycznia 2018r. do dnia 20 lutego 2018r. i od 21 lutego 2018r. do 5 marca 2018r. odwołujący był niezdolny do pracy z powodu choroby i uzyskał na ten okres orzeczenia lekarskie.

okoliczność bezsporna

Odwołujący posiada prawo do emerytury wojskowej od dnia 22 października 1991r.

Dowód: zaświadczenie dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w B. k. 10 akt VIIU 247/18;bezsporne

Przedstawiony stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dokumentów, których autentyczności strony nie kwestionowały.

Sąd zważył, co następuje:

Zważyć należy, iż zgodnie z art. 6 i 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.10.77.512 j.t.) zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. W myśl zaś art. 7 pkt. 1 ustawy zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego. Definicja tytułu ubezpieczenia chorobowego zawarta jest natomiast w art. 3 pkt 1 powołanej ustawy, który określa ten tytuł jako zatrudnienie lub inną działalność, których podjęcie rodzi obowiązek ubezpieczenia chorobowego, lub uprawnienie do objęcia tym ubezpieczeniem na zasadach dobrowolności w rozumieniu przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

W przedmiotowej sprawie istniały podstawy do przyznania ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego. W przekonaniu Sądu nie zaszły podstawy do zastosowania powołanego przez organ rentowy art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej. Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 1 zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd zważył, iż w niniejszej sprawie należy podzielić stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z dnia 18 lutego 2013 r. II UK 196/12 (Legalis), zgodnie z którym charakter prawa ubezpieczeń społecznych, jako zawierającego zbiór przepisów bezwzględnie obowiązujących, nakazuje nadawanie wskazanym art. 13 ust. 1 ustawy przyczynom odmowy prawa do zasiłku chorobowego bez ekwiwalentu w składce tylko takie znaczenie, jakie wypływa z jego tekstu. Określenie „emerytura”, którym się posługuje, nie może być uznane za pojęcie zbiorcze, obejmujące wszystkie świadczenia przyznawane z tytułu wieku i (lub) wysługi nie tylko z ubezpieczenia emerytalnego, lecz także w postaci świadczeń zabezpieczeniowych z budżetu, jakim jest „emerytura wojskowa” i nie jest tożsame z tym pojęciem. Identyfikacja tych świadczeń jest wykluczona, co dostrzegł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 stycznia 2012 r. (II UK 168/11, OSNP 2012 nr 23-24, poz. 297), wyraźnie odróżniając rentę z tytułu niezdolności do pracy przyznawaną na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od policyjnej renty inwalidzkiej. W orzeczeniu tym Sąd Najwyższy wskazał w szczególności na odmienne przesłanki i źródło finansowania świadczenia zaopatrzeniowego przyznawanego na podstawie art. 19 w związku z art. 20 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (t.j. Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.). Te same argumenty można przytoczyć dla odróżnienia emerytury z funduszu emerytalnego i świadczeń z ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych.

Rezultat wykładni językowej potwierdza wykładnia systemowa, uwzględniająca brak jakiegokolwiek związku normatywnego między wskazanymi systemami, a także zasady techniki prawodawczej, wskazujące, że w ustawie nie zamieszcza się przepisów, które regulowałyby sprawy wykraczające poza wyznaczony przez nią zakres podmiotowy, czyli regulowane w niej stosunki oraz krąg podmiotów, do których się odnosi (por. § 3 ust. 2 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”, Dz.U. Nr

100, poz. 908). Wykluczone jest więc, by ustawodawca w ustawie regulującej stosunki ubezpieczenia chorobowego, odwołując się do pojęcia „osoby mającej ustalone prawo do emerytury”, sięgał do jakiegokolwiek innej definicji świadczenia przysługującego na podstawie innych przepisów, niż określenie emeryta w art. 4 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jako osoby mającej ustalone prawo do emerytury, w tym do emerytury częściowej.

Jeżeli ustawodawca odwołuje się w art. 13 ust. 1 ustawy zasiłkowej do świadczeń z ogólnie pojętego zabezpieczenia społecznego lub budżetu, to wyraźnie o nich stanowi, jak w art. 13 ust. 1 pkt 4 ustawy. Z art. 95 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynika - jako zasada prawa ubezpieczeniowego regulująca zbieg prawa do świadczeń - prawo do pobierania jednego świadczenia (wyższego lub wybranego przez uprawnionego). Zasada ta dotyczy zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych (por. art. 95 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach oraz art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych), nie ma jednak zastosowania do świadczeń z ubezpieczenia chorobowego, których w systemie zabezpieczenia emerytalnego wojskowych nie przewidziano.

W konsekwencji prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia wyłączone jest tylko w tych okolicznościach, które wyczerpująco i wyraźnie określone zostały w art. 13 ust. 1 ustawy zasiłkowej. Nie została w nim wymieniona emerytura wojskowa, więc pobieranie tego świadczenia nie uzasadnia zastosowania art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego.

Z tych względów na zasadzie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. odwołanie podlegało uwzględnieniu, co skutkowało zmianą zaskarżonej decyzji i przyznaniem ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres.

SSR Katarzyna Błażejowska